

בסופו של דבר, יש דברים גרועים מן המוות. מי שבילה ערב בחברת סוכן-ביטוח יודע ודאי למה הכוונה. הדרך הטובה ביותר היא להתייחס אל המוות לא כאל סוף הדרך, אלא כאל אמצעי לקצץ בהוצאות.

מה שנוגע לאהבה, מה אוכל לומר? לא הכמות קובעת בה, אלא האיכות. מצד שני, אם זה בא פחות מפעם בשמונה חודשים, צריך לבדוק את המצב. זהו דברי וודי אלן, פילוסוף או ליצן.

תדרין

תל-אביב

*** האנגליה הרומנטית (פאר, אנגליה) — אשה מודרנית בין בעל ש"התרגל לה יתר על המידה, למאהב שנמלט מאחראיות. סרט מעודן מאד של ג'וזף לויז, מצולם להפליא, עם גלנדה ג'קסון, מייקל קיין והלמות ברגר.

*** שובו של הפנתר הוורוד (הוד, ארצות-הברית) — פיטר סלרס שוב כמפקח קלזון השלומיאלי, הפותר בכל זאת בעליות. קומדיה בלשית מטורפת, עם תעלה מושאלת מכל מיני סרטים אחרים, אבל הרבה הצחקות הנושאות את חותם הבמאי בלייק אדוארד.

** תמימות מזוהמת (בריהודת, רפת) — תרגיל מבריק בעיצוב אומנותי ותחנות מצלמה, תוך כדי סיפור מבריק פחות על בעל ומאהב הנעלמים באורח מיסטריוזי, ומשאירים אשה מבולבלת והמר מה עם רומי שניידר ורוד שטייגר. במאי: קלוד שאברול.

*** שוער הלידה (אורלי, איטליה) — סרט המזועזע של הבמאית ליליאנה קואני, על סטיותיה הנפשיות של שרידי מילחמת העולם השנייה, שעורר ויכוח בדבר השואה היהודית, בלי לשים לב לעובדה שהבעייה חורגת מתחום היהודית.

*** חיפי הכרף (רמת-אביב, ארצות-הברית) — מילחמה סוציאליסטית בלה באהבה רכה, בהשתתפות איוו מאי רי סיניט ומרלון בראנדו, שהפכו לסימן דרך בתולדות המישחק הקולנועי ולפתיחת הטיפול בשיקום חברתי בארה"ב.

ירושלים

*** הכפיר והרוח (אורינו, ארצות-הברית) — שייך ערבי חושף אמריקאי קאת בתחילת המאה במארוקו, וטדי רוי זבלט מאיים בפלישה, אם לא תשחרר. אפוס מרהיב ומרשים חזותי, עם השלכות פוליטיות על התערבות מעצמות גדולות בחיי אמות קטנות, עם שון קונרי, קנדיס ברגן ובריאן קית.

*** תמונות מחיי נישואין (ירושלים, שוודיה) — ברגמן הופר בתוך נבכי מוסד הנישואין המודרני, ומציא משם סצינות מוכרות לכל מי שענד פעם טבעת נישואין על ידו. מרשים ומשכנע גם במישחק של ליב אולמן וארלנד יוסי פסון.

*** המישחק המכור (אורגיל, ארצות-הברית) — כוכב קופה מיסטר אחד של הקולנוע האמריקאי, ברט ריינולדס, במקצועו על נושא אקטואלי מאוד בישראל, היום, מישחקים מכורים.

*** כותרת ראשית (סמדר, ארצות-הברית) — בילי וילדר שופך ארס פרטי משלו על מחזה מצליח משנות ה-20, אודות המוסר המפוקפק של העיתונות, וההתמכרות של עובדיה למלאכתם. ג'ק למון וואלטר מתאז בתפקידים הראשיים. (מוצג גם בחיפה).

חיפה

*** השיחה (פאר, ארצות-הברית) — בלש פרטי הדוחף אפן לענייני הוולת, אבל מנסה לשמור על פרטיות מוחלטת, מגלה שבעולם הזה אין דבר כזה. פישעון בעייתי ויוצא-דופן של ג'קסון ספרד קופולה, עם הופעה מדהימה של ג'ין הקמן, בתפקיד הראשי.

*** הקשר הצרפתי מס. 2 (אורינו, ארצות-הברית) — פופאי דויל מחפש במארכי את סוחר-הסמים שנמלט ממנו בטרט הראשון. פחות פעלתני מקודמו, זהו סרט מהורהר, מעמיק, ומשכנע יותר. שוב, הופעה מרשימה של ג'ין הקמן.

*** המירוץ לצמרת של דורי קראביץ (מוריה, קנדה) — מה מריץ נער יהודי בן הגיטו הקנדי אל ההצלחה. מישחק מצויין, הרבה הומור ואווירה.

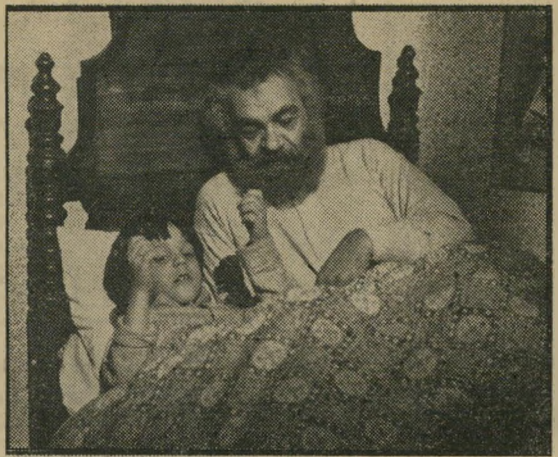
צ'יזבאט ואלטע זאכן

שקרים שסיפר לי אבי (דקל, תל-אביב, קנדה) — אילו טרח שלום עליכם להמשיך ולכתוב את קורותיו של טוביה החולב, אחרי שהיגר לאמריקה, בי וודאי היה מעלה דמות ברוח הסב שמגלם יוסף ידן בסרט זה. אלא ששקרים שסיפר לי אבי לא נכתב עליידי שלום עליכם, ולא עליידי כל יוצר אחר בעל שעור-קומה, וזהו הפגם העיקרי בו.

הסרט, אוסף זיכרונות של ילד יהודי ממבר קנדי מושלג, בתחילת המאה, שראה בסבו, מוכר-גרוטאות, את דמות הפאטריארך הנבון והכלי-כול, לעומת האב, שהיה ממציא מפוקפק שמעולם לא יישם את המצאתו.

כסרט על התבגרות, יש כאן נוסטאלגיה רבה, ומתק-תקה מאד, והרבה שיגרה: העלון המדבר עם סוס, הילד המתחכם בשאלותיו, היציאות בעלת לבי-הזהב, ה-שכנה המכשפה, וכן הלאה. זה שיטחי מאד ושמצלצי מאד.

אשר לאווירה ולצורת-המשבחה של הפרבר היהודי הקנדי, יש כאן קמוצני רעיונות בוסריים. הסב קרא כל חייו רק ספר אחד, התנ"ך. תבונתו באה לו מאמונה עמוק קה בדת היהודית. אבל משום מה הוא מצטט את ישו הנוצרי, בכל פעם שהוא ממליט אמרי-שפר. השכן המבר על סוציאליזם, על מארכס ועל לנין, מתווכח עם הסב, אבל קאדאר והתסריטאי טד אלן (המגלם את הסוצי-

דין וליאנס — רק תינוקות מוצצים?

אליסט), נוהרים מהבאת ויכוח זה לפסים ממשיים, ומש-אירים את הדברים תלויים באוויר.

בסופו של דבר, זה צרור סצינות נוסטאלגיות המוד-כירות את צ'כיה, מולדת הבמאי, יותר מאשר את קנדה. העיקר הוא דמותו הקולנועית של יוסי ידן, הסב, וג'פרי סינאס, הילד, המשחק את הנכד והמצליח להידמות ל-סוכריה על מקל, כמרבית ילדי-הקולנוע.

רק לא ברצינות

נמר של נייר (אופיר, תל-אביב, אנגליה) — במבט ראשון, זהו סיפור על מעין ואלתר מיטי תוצרת אנגליה, שקרן פאתולוגי חחי באגדותיו יותר מי אשר במציאות. הוא מגיע לאי-שם בהודו-סין (הסרט צר למ במלויה), כדי ללמד את בנו של שגריר יפאן אנגלית. טרויסטים הלחמים להפלת השילטון הרקוב חוטפים את הבן הקטן ואת המורה, וזה צריך לפתע, כדי להציל את עורם לאותה גבורה שייחס לעצמו בסיפורו לילד.

מאחר והתסריטאי כאן הוא ג'ק דיוויס, מומחה לי מצחיקונים בריטיים (כמו צחוק בנן עדן או סידרת ה-רופאים במישפחה) כתוב הסרט ברוח מבודחת, עם הרבה תקריות מצחיקות, אפילו כשהעלילה דרמטית. ילד יפאני חיכן ומנומס גונב סצינות בקבלנות, ואילו דויד ניבן (כמורה לאנגלית) וטושיירו סיפונה (שגריר יפאן), שולטים במצב בכל רגע. מעניין שדיוויס, בעזרת הבמאי קן אונאי קין, הטיל על שני השחקנים הללו תפקידים הלועגים בעצם לתדמיתם הקולנועית הקבועה: ניבן, שהיה גם בחיים וגם בקולנוע קצין בריטי מצטיין, מופיע כאן כמת, חזה כקצין, ואילו יפונה, התגלמות הסאמוראי הקולנועי, אינו מסיר את חליפתו אלא בסצינה אחת, כשהוא לובש קימונו, נוטל חרב עתיקה מן הקיר, עושה כמה תנועות מאיימות בה, ומחזיר אותה למקומה.

ניבן: מי גיבור יותר ממי?

עד כאן, זו בהחלט מהתלה נחמדה, בתנאי שאין חוש-ביס על כך שהיא נעזרת בדרמה פוליטית אמיתית: מיל-חמת-השיחור של המיזרח הרחוק, ומעלה בעייה רצינית (האמצעים המותרים במילחמה זו). הסרט אינו מסוגל להתמודד עימה ונראה כסרט ליברלי מתחסד, המפחד להתחייב כמלוא הנימה. וזה חבל.

סיפורי סוסים ואנשים

בשן חורקת (מוגרבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו סרט של רעיונות מסרטים קודמים של ה-במאי-תסריטאי, ריצ'ארד ברוקס, מהציד האחרון נותרה אהבת החיות, המדריכה את גיבור הסרט, כאן, לאהוב את סוסו, יותר מאשר את בני-מינו. מזרע הפורענות נש-לף הנער המתוסבך הרוצה תמיד להוכיח את עצמו על חשבון מבוגרים ממנו. הידידות הגברית מזכירה את המק-צוענים, ודמות האשה המשוחררת, שוות-הזכויות, נולדה בסרטו הקודם, הסוף המאושר.

אלא שכל המרכיבים הללו הופכים, בצורה זו או אחרת, לבדיחות קלות. האיש האהוב סוסים, גבר אמיץ במיטב מסורת המערב, דואג לקבור גוויית סוס שנפח נש-מתו מרוב מאמץ. אבל משאיר גוויית אנושיות לעוף ה-שמיים. הנער המתמרד, אחרי שזכה למנת מכות נאמנות, הופך לחתול מנומס ביותר, והחינוך של הסבתא עדיין שולט ברמה. הידידות הגברית המופלאה היא אוסף של ג'סטות, ואילו האשה המשוחררת משתתפת, בסופו של דבר, במירוץ, מתוך מניעים בלתי-משוחררים לחלוטין. מצילים במיקצת את המצב השחקנים. ג'ין הקמן ו-

הקמן וקובורן — לאהוב אדם או סוס?

גיימס קובורן הופיעו כבר פעמים רבות כליכך בתפקידי גיבורים מפוקחים, אמרצים ואמיתיים של המערב הפרוע, הקשורים בידידות החזקה מכל, עד שהם מצליחים לה-פיה רוח בדמויותיהם בסרט, ורק חבל שלא התרכזו עלי-הם קצת יותר. אפשר לצרף להם את קנדיס ברגן ואת בן ג'ונסון, בתפקיד אפיזודי. אבל עם כל הכבוד לשחק-נים, צריך עוד משהו כדי שהסרט יקבל מעט מעוף.